

Arrest

nr. 166 222 van 21 april 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 juni 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LOOS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 juni 2013 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“Bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering
In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie Van Poucke Ward, attaché
wordt aan*

de persoon die verklaart zich E.. O. (..) te noemen, geboren te Ego op 20.10.1973, en welke verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn,

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

x 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

x Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

x Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

□ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 16.05.2013, 21.04.2011 en op 23.03.2012

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfsituatie, zodat een gedwongen terugkeer noodzakelijk is.

Hoewel betrokkene reeds voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel (meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten hem betekend op 16.05.2013, 21.04.2011 en op 23.03.2012), is het weinig waarschijnlijk dat er vrijwillig gevolg zal gegeven worden aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.

x In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

□ 1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

x 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene kreeg op 16.05.2013, 21.04.2011 en op 23.03.2012 een bevel het grondgebied te verlaten. Betrokkene werd vandaag terug aangetroffen op het Belgisch Grondgebied, dus betrokkene heeft niet voldaan aan de terugkeerverplichting.“

1.2. Verzoekende partij werd ondertussen opnieuw vrijgesteld.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op wegens het ontbreken van het rechtens vereiste belang. Zij wijst erop dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd werd in het kader van een gebonden bevoegdheid en dat het tevens gaat om een herhaald bevel. Zij meent dat geen schending van een hogere rechtsnorm aannemelijk wordt gemaakt.

2.2. Zoals de verwerende partij zelf erkent in haar nota met opmerkingen mag er geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948, zie ook RvS 9 maart 2004, nr. 129.004). In casu voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Door te stellen van oordeel te zijn dat de verzoekende partij geen schending van een hogere rechtsnorm aannemelijk maakt waardoor het beroep onontvankelijk blijft, loopt de verwerende partij daarenboven vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

Daarenboven primeert de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM op de exceptie van onontvankelijkheid omwille van een herhaald bevel.

De exceptie van onontvankelijkheid kan niet worden aangenomen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 8 EVRM.

Verzoekende partij verwijst naar de medische toestand van haar echtgenote, het feit dat zij beroep hebben ingesteld tegen de weigeringsbeslissing op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat er een schending van artikel 3 EVRM voorligt indien haar echtgenote zou teruggestuurd worden zodat verzoekende partij zelf ook niet kan teruggestuurd worden omdat dit een scheiding van haar echtgenote zou inhouden en aldus een schending van artikel 8 EVRM zou opleveren.

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

3.3. De Raad stelt vast dat bij arrest nr. 163 242 van 29 februari 2016 de onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet met betrekking tot de medische aandoening van de echtgenote van verzoekende partij en de bevelen om het grondgebied te verlaten, zowel ten aanzien van de echtgenote als ten aanzien van verzoekende partij zelf, vernietigd werden. Bij arrest nr. 163 243 van 29 februari 2016 besliste de Raad eveneens tot vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13septies) van 17 juni 2013 ten aanzien van de echtgenote van de verzoekende partij gelet ondermeer op de vernietiging van de onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en de ontwikkelde argumentatie inzake een mogelijke schending van artikel 3 EVRM bij een terugkeer naar het herkomstland van de echtgenote van de verzoekende partij.

Gelet op de feitelijkheden zoals deze naar voor komen uit het administratief dossier kan niet betwist worden dat verzoekende partij een gezin vormt met haar echtgenote en kinderen. Nu er mogelijks sprake kan zijn van een schending van artikel 3 EVRM indien de echtgenote van de verzoekende partij moet terugkeren nu de verwerende partij de gezondheidstoestand van de echtgenote niet terdege heeft onderzocht wat leidde tot de nietigverklaring van de onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, kan verzoekende partij gevolgd worden in haar stelling dat een terugkeer naar het herkomstland door haarzelf inderdaad een scheiding met haar echtgenote zal teweegbrengen.

Het komt de verwerende partij toe, bij het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten, rekening te houden met het gezins- en familieleven van de betrokken onderdaan van een derde land. Gelet op bovenstaande vaststellingen blijkt niet dat de verwerende partij hieromtrent een zorgvuldig

onderzoek heeft gevoerd. Het betoog in de nota met opmerkingen waar de verwerende partij verwijst naar het feit dat ook ten aanzien van de echtgenote van de verzoekende partij op 17 juni 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding werd genomen zodat er geen sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM is achterhaald gelet op het vernietigingsarrest nr. 163 243 van 29 februari 2016 van de Raad en is aldus niet dienstig om de argumentatie van de verzoekende partij te weerleggen.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht juncto artikel 8 EVRM ligt voor.

3.4. Er is voorts geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898).

Nu het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat, wordt vernietigd, dient ook het inreisverbod vernietigd te worden.

3.5. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 juni 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER